

Jos Schoenmaekers: 'Parkinson: vriend of vijand?' Uitgeverij Boekscout
2010 ISBN 978-94-6089-426-8 (Ziekte van Parkinson/ED/1) Zie ook:
www.boekscout.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Bundel korte verhalen en gedichten van 42 pagina's waarin Jos Schoenmaekers zowel ingaat op zijn gewone dagelijkse bezigheden als het feit dat hij de ziekte van Parkinson heeft. Op deze ziekte wordt expliciet ingegaan op pagina 5-12 en 33-41. De schrijver zegt zelf: 'Tien jaar geleden werd de diagnose Parkinson gesteld en van toen af is mijn leven erg veranderd. Hierdoor werd ik uitgedaagd om over de verdere zin van mijn leven na te denken. Op welke manier kon ik aan mijn dagen meer kwaliteit geven? Doorheen de vele gedichten tracht ik hierop een antwoord te zoeken. Spontaan kwam mijn verleden ook weer tot leven: verhalen uit mijn kindertijd, de geboorte van mijn eerste kleinkind, mijn zorg voor kansarmen. Lees hoe Parkinson toch een vriend en geen vijand is geworden.'

Over de schrijver: Jos Schoenmaekers (1938) is getrouwd met Jeanne Poels, heeft twee kinderen en vijf kleinkinderen. Hij werkte als personeelsverantwoordelijke en werd daarna diaken. Jos Schoenmaekers kreeg de ziekte van Parkinson, hetgeen voor hem aanleiding was tot nadenken over de zin van lijden en leven.

Korte beschrijving: Tien jaar geleden kreeg Jos Schoenmaekers de diagnose Parkinson. In het boekje beschrijft hij zowel hoe dat zijn leven veranderde als hoe zijn leven was en is, zonder in elk verhaal over de ziekte van Parkinson te schrijven. Zo laat hij zien, dat het leven doorgaat, licht voorin het boek en achteraan in het boek toe hoe Parkinson op zijn leven invloed had en heeft. Hij is bijvoorbeeld gaan schrijven, extra oefeningen gaan doen en andere lichamelijke bezigheden niet meer. Jos werd uitgedaagd om over de zin van zijn verdere leven na te denken, hoe hij zijn dagelijks leven kwaliteit kon geven, en zoekt antwoorden op die vragen met het schrijven. Ook spreekt hij open over Parkinson en het beven dat een verschijnsel van de ziekte is. Daardoor werd en wordt dat als een feit geaccepteerd, ook binnen zijn werkzaamheden als diaken.

Wat viel op: De opbouw van het boekje dat ook veel gaat over het leven van Jos Schoenmaekers is opvallend omdat er geschreven wordt over zijn werkzaamheden, en ervaringen uit verleden en heden. Maar door de inleidende en uitleidende stukken te laten gaan over de ziekte van Parkinson en de manier waarop hij ermee omgaat, denk je na over hoe die ziekte van Parkinson iemands leven veranderen kan. Voor Jos betekende dat uiteindelijk stoppen met zijn werk, gaan schrijven en schilderen, wandelen, fietsen, sociale contacten onderhouden.

Citaten: Pag. 7: '(...)
Maar mijn lichaam
door kramp verstijfd
kan niet genieten
van wat mij beklijft
(...)
En ik weet niet hoe het komt
waarom Parkinson
me altijd drinken laat
uit een beker zonder maat'

Pag. 34-37: 'Ook mensen zonder de ziekte van Parkinson kunnen wel eens bevende handen hebben bij een onvoorziene, plotselinge stresssituatie. Maar "wij Parkinson patiënten" beven, ook al zijn we in volkomen rust. Onze handelingen worden trager, ons evenwicht is soms zoek, onze spieren verstijven, het schrijven is een kwelling, onze houding krom gebogen, we lopen met kleine passen; kortom een toestand

moeilijk te verbergen voor de wereld om ons heen. Hoe gaan we hier mee om?

(...)

Tot eind 2006 heb ik mijn ambt naar behoren kunnen blijven uitoefenen. Toen werd mijn ziekte te ernstig en ben ik er definitief mee gestopt.

(...)

Het voornaamste blijft echter dat ik mezelf leer te aanvaarden zoals ik ben!

Meestal slaag ik daar wel in maar soms, als het beven te erg is, word ik neerslachtig en opstandig. Gelukkig kan ik dan rekenen op de steun van mijn vrouw en kinderen.

Ik weet me te gedragen door hun liefdevolle bezorgdheid en dat is nog de beste therapie.'